

Előfizetési feltételek

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve:

Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyedévre 1 frt 50 kr.

Hirdetések díja:

□ centiméterenként 3 kr. Kereskedők és gyárosok külön árkedvezményben részesülnek.

Bélyegdíj 30 krajczár.

Nyílt tér sora 20 kr.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Szerkesztőség

és
kiadóhivatal:

Nagyenyedi
Könyvnyomda és Papir-
árugyár részvénytársaság
Főter 38. szám alatt,
hova egy a lap szellemi részét illető
közlemények, mint az előfi-
zetések és hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adnak vissza.

A „béke“.

(M. P.) Ma sem tudhatjuk, hogy miben áll a „béke“ dolga. Azt azonban látjuk, hogy az obstrukcióban elvegyült ellenzék szerfölött zokon veszi azt a váratlan (?) tapasztalatot, hogy a kormány és a szabadelvű párt nem hajlandók en bloc elfogadni azokat a feltételeket, amelyeket diktáltak.

Sőt ellen-feltételeik vannak! Ki látott ilyent? Ellen-feltételei annak a kormánynak, amely fölött Polónyiék és az „egész nemzet“ és a budapesti tiltakozó népgyűlés már régen kimondották a halálos ítéletet!

Miféle merészség ez? Miféle érthetetlen ellenkezés az oppozíció hatalmával?

Igy aztán nem lesz semmi a békéből! — mondogatják az ellenzék elkéseredett vezérférfiai. Főközlönyük: a „Magyarország“ pedig kijelenti mai számában, hogy ő ugyan nem akar prejudikálni a még mindig folyó tárgyalásoknak, — a nyit azonban mégis határozottan mondhat, hogy a kormány feltételeit „sem az ellenzék, sem a nemzet el nem fogadhatja“. (Ugyanis a „Magyarország“ sehogy sem akar kigyógyulni abból a rögeszméből, hogy ő egyedül jogosított képviselője a nemzet akaratának.)

Az elkéseredést, úgy látszik, főként a házszabályok módosítására és a kiegyezésre vonatkozó kormány-követelések okozzák.

Az előbbi az obstrukció hívei a parlamenti „szabad mozgás“ ellen intézett merényletnek mondják; az utóbbi pedig egyszerűen úgy traktálják, hogy ennek a kivánságának a teljesítésével Magyarországra „a szenvedés töviskoszorúja“ vár.

„Borzasztó megpróbáltatás nehéz perczeit éli a nemzet“ — így panaszkodnak az obstrukciók. A nemzet pedig valójában nem vágyakozik egyébre, mint hogy mentül előbb szabaduljon azoktól, akik ilyen okvetlenül meg akarják menteni.

Hogy közállapotaink a rendes mederbe tereltesse, arra — a parlamenti rend biztosítása mellett — mindenestre legfontosabb feltétel az, hogy Ausztriával a gazdasági kiegyezés kérdését rendbe hozzuk. Ebben a kérdésben az ellenzék politikája nagyon is optimisztikus, hogy naivnak ne mondjuk. Az önálló, független gazdasági élet igen szép dolog, de kérdés, hogy lehető-e ez, külső és belső viszonyaink miatt egyaránt?

És nekünk ugy tetszik, hogy a lehetőséget nem hánytuk meg kellőképpen és — mert vágyakozunk reá, lehetőségét nem is igen vizsgáltuk.

A régi gravamenális politika fegyvereivel harcoltunk ebben a specific modern kérdésben. A praktikus szempontokat föloldoztuk a hazafias frázisoknak. Az önálló gazdasági élet kérdését inkább izgató kortesfogásul dobtuk az életbe, semhogy attributumait, feltételeit tisztáztuk volna.

Vádaskodtunk és vádaskodunk a kiegyezés hívei ellen, hogy hatalmi meg utitárius érdekeknek feláldozzák a köz javát. Pedig gazdasági kérdéseket nem lehet frázisokkal megoldani.

Gazdasági kérdések tisztázásában a radikálizmus a legmegbízhatóbb mód. E fajta kérdésekben az szolgálja a legigazabban a közérdeket, aki a legopportunistább, aki a legkisebb bizonyost meg kockáztatja a legingerlőbb bizonytalanságot sem.

De hát a haza veszendőben, azt meg kell menteni minden áron: ez az ellenzéki politika tartalma. És hogy a parlamentárizmust megmentsse, a törvényhozást kicsinyes, de annál nevétségesebb komédiázás színhelyévé süllyesztette. Így tett az országmentés többi ágazataiban is.

A magyar história azzal a tanulsággal szolgál, hogy valahányszor a magyar haza veszedelemben volt, pedig sokszor volt abban ezer esztendő folyamán, sohasem mentette meg a frázis, meg a mellveregetés. A hazának mindig munkára, szivósságra, okosságra volt szüksége, hogy az örvényből meneküljön.

Ma talán nagyobb szüksége van rá, mint előbb bármikor. A nemzet többsége mindig különbséget tudott tenni azok között, a kik tétellel szolgálták a hazát és nem csupán szép szavakkal. Valószínűleg megteszi a különböztetést most is. És ez az ítélet bizonyára nem fogja dicsérni az utopisztikus, frázisos, rakoncátlanok hazafiságot.

A főrendiház ülése. Budapest, jan. 20. A főrendiház ma délelőtt tizenegy órakor ülést tartott, melyre a főrendek szokafanul nagy számban jelentek meg.

Széchenyi Imre gróf csekély hátsú, szintelen beszédben indokolta fölíratí javaslatát.

Bánffy Dezső báró miniszterelnök teljesen tár-

gyilagos, de erélyes hangú felszólalásában visszautasította a javaslat megokolását, utalván a folyamatban levő béketárgyalásokra. A fölírat elfogadása ugy ténnetül föl a dolgot, mintha a korona nem teljesítette volna alkotmányos kötelességét a feuforgó válsággal szemben.

A miniszterelnök beszédét a szabadelvű főrendek zajos tetszéssel fogadták.

Az elnök Vay Béla báró ezután elrendelte a szavazást.

A szavazás eredménye az, hogy a fölírat ellen szavaztak 99-en, mellette 69-en. A főrendiház tehát harmincz szótöbbséggel a fölíratí javaslatot elvetette.

A javaslat ellen szavaztak többek közt: Vaszary hercegprímás, Metianu érsekmetropolita, Hornig, Fehér Ipoly, Khuen-Hédervary gróf, Lobkovitz herceg.

Mellette szavaztak: Császka érsek, Szmercsányi, Andrássy Aladár és Szapary Gyula grófok.

Tüzoltó-egyletünk.

(h.) Olyan téma, mely mindig aktuális s melyre reá térni olykor-olykor szükséges. Szükséges pedig most annál inkább, mert az egyesületet, amint már az ugyszólva nem is titok, szervi baj fenyegeti.

Életműszereinek legfontosabbjai, legnélkülözhetetlenebbjei akarják felmondani a szolgálatot, ezek nélkül pedig mivő lesz a test? Vegetálhat, agonizálhat, de ép, erős, megpróbáltatásokat megbiró, vészszel, bajjal szembe szálló, szóval olyan, mint most s a milyennek lennie kell, hogy nehéz hivatásat méltóan betöltsse, — aligha lesz többé, legalább egyhamar nem.

E hó 15-ére volt kitűzve az egylet évi rendes és egyuttal tisztújító közgyűlése Minden indoklás nélkül bizonytalan időre elhalasztott. Sajnosan és bizonyos megdöbbenéssel értesültünk magánuton az elhalasztás okáról.

Az egylet feltámasztói, megerősítői, kik azt a mat kor színvonalára emelték, azok akarják most már magára hagyni, sorsára bízni. Hát van lelkük hozzá? Nem fájna nekik, hogy szép művök, melyet tagadhatatlanul nagy fáradsággal és megterhelhetéssel hoztak létre,

TÁRCZA.

A terebesi agg honvédek bálja.

Irta: Hamvai Sándor.

Fabula Mihálynak, a terebesi gazdag hentes mesternek, kit tisztelői az utóbbi években már némi tülzással szalámi-gyárosnak czimezzetnek, egész élete a hadi pályának volt szentelve.

Bolondja volt az egyenruhának. Kraváti nélkül oly sötét az éjszaka! — ezt dudolgatta magában.

A szabadságharcban mint oroszlan küzdött a szabadsáért.

Sokan kétségbe vonták ugyan amaz állítását, hogy Buda ostrománál ő lépett volna föl elsőnek a vár fokára. Sőt elegen voltak olyanok is, akik gonosz indulattal erősítették, hogy Fabula Mihály a szabadságharc idejében alig nyolcz éves gyermek volt, akinek minden hadi ténye abból állott, hogy egy patroncsináló műhelyben papirosba csavargatta a puskaport.

De egyszer, amint a heti vásárban ödöngött, egy öreg ember, valami vidéki paraszt, akiről mindenki tudta, hogy negyvennyolczban Lenkey-huszár volt, nagy néptömeg előtt zokogva borult a nyakába, e szavakat kiáltva torokszakadtából:

— Te vagy az, Mihály! Életem megmentője! Drága, vitéz őrmesterem! Bem apó kedvence, te!

E perctől kezdve a Fabula Mihály honvéd voltának sok hívője akadt, daczára az irigység által támasztott amaz ellenáramlatnak, hogy a gazdag hentesmester egy hizott sertés árán vásárolta meg ezt az egyetlen szemtanuját a maga hadi és fegyvertényeinek.

Ámde még inkább elfojtotta a gunyolódó irigységet Bodó Gábor, a sánta puskaműves. Ez valahonnan Erdélyből került Terebesre és honvéd-igazolványa volt az országos honvédegylettől, amelyben meg volt írva, hogy fél lábát a piskii csatában hordta el egy ellenséges ágyugolyó.

No, ez a Bodó Gábor hit alatt állította szintén, hogy Fabula Mihályval egy svadronban szolgált. Legendákat beszélt ugy magáról, mint Fabula Mihályról, ki nek Bem tábornok a piskii csata után sajátkezűleg tüzte keblére a vitézségi érdemrendet.

Fabula Mihály, ki az utóbbi öt év alatt tüzoltói uniformist viselt és csővezetői rangja volt törzstiszti pászománál, ez időtől kezdve mint teljesen rehabilitált ember még emellett föl hordta ebbeli méltóságát. Most, hogy két szemtanu bizonykodott katonai érdemei mellett, némi lenézéssel bánt tüzoltó kollégáival, akiket szokása volt katonai szigorral kezelni a tüzoltó gyakorlatok alatt.

— Maga csak bundás! — Talmi sarzsi az ur, azt mondom! — Ezt vetette volt oda, mihelyt az alparancsnok, a módos építőmester, valami gyöngédebb figyelmzettést kockáztatott meg vele szemben.

Az építőmester dult-fult mérgében és titokban szövetekezett a másik alparancsnokkal, a szintén jómódu gombkötővel. Ennek a szövetségnek az lett a vége, hogy Fabula Mihályt a legközelebbi tisztujításnál szépen kiválasztották csővezetői állásából.

Soha ilyen csufság embert nem ért. Fabula Mihály, semhogy köztüzoltó legyen, letette az egyenruhát. Zo-

kgva kapcsolta le nyakából a kraváti és nem kis restelkedéssel vette föl a czivil ruhát.

No, de nem késett a tromfial.

Volt Terebesen meg a vidéken vagy huszonkét olyan ember, akik egymásról, egymás mellett tanuskodva szépen kimutatták, hogy mindannyian mint hősök küzdöttek a szabadságharcban, ki Bem apó, ki Damjanich, ki Görgei táborában. Fabula Mihály kijárta Pesten, hogy ezek mindannyian igazolványos honvédek lettek. Olyik szegény ember még egy kis penzióhoz is jutott ezen a révén.

Hát ezeknek az élére állott Fabula Mihály. Megalkították a terebesi agg honvédek egyesületét, alapszabályt készítettek, azt a b. lügyminiszter jóváhagyta s a hálás öreg honvédek egyhangulag elöklöké kiáltották ki a derék Fabula Mihályt, aki maga költségén valamennyit korbú egyenruhával látta el.

Ez a huszonkét ember aztán minden vasárnap délután dobszó mellett vonult ki a városból. Szemtanuk beszéltek, hogy utjok rendesen a város végén levő „Utolsó garas“-hoz címzett bormérő helyiségig vezetőtt. Hadgyakorlatuk abból állott, hogy a Fabula Mihály által kiszállított sertéskarajt meg paprikás szalonát egyértelműséggel bekebelezték; több liter bort ittak meg ezen felül és harsány hangon énekelték végül eme csatadalt:

Szenyves az én ingem,
Szenyves a gatyám is;
Majd hoz Kossuth tisztát,
Tűrr Pista meg puskát —
Éljen Garibaldi!

ény.

évi LX. t. cz. 102 § a
bírói bír. járásbíró.
Dr. Pop Lőrincz ügyvéd
ara Mogosi Kösztinás
évi áprilishó 6-ik nap-
sán 58 frt 20 kr per-
vegrehajás alkalmával
70 frta becsült, n. m.
nál 1 t-én, 1 ló és 2
4 kalangya széna, 10
és úján eladatnak.
bírói székelt számu
men, vagyis alperesnek
Január 28-ik, esetleg
szetik és ahhoz a venni
nk meg, hogy az érin-
X. t. cz. 107 §-a értel-
adati fognak.

Sl. évi LX. t. cz. 108.
etendő. Végül felhivat-
vételaraból a végrehaj-
nak jogot, a mennyiben
a és ez a végrehajtatá-
mentéseiket az árverés
n beadni, avagy pedig

iróság tábláján kifüg-
napján.

Szabó Dénes,
bírói végrehajó.

HONLIPAR.

doir- és

őszönye-

ggyönyök.

sőbb faj-

7 16—20

észet.

skedés.

összeroskadjon, szétmálljon! Hát nem tudják, hogy a sorsra hagyni valamit nem egészen biztos alap, mert szép az a sors, de egy kis nógatas, segítség, munka annak is kell, magától bizony nem végez egyebet, mint a rombolás munkáját. Az egyet most olyan kezekben van, mely kezekben bizton tudjuk s mely kezéknél vezetésre ez idő szerint jobbat nem tudunk, de csak nem is képzelünk. A tagok évről évre jobban beigazolták, hogy ilyen vezetők alatt szívesen, öntudatosan szolgálják az annyira fontos közügyet; kérdés, ezen munkakedv, ez ambitio nem fog-e megcsappanni egy újabb, talán nem annyira kedvelt vezetőség alatt és másfelől, hol fognak kapni olyan szakképzett és buzgó vezetőséget, mint a jelenlegi? És akkor mi lesz az egyetből?! Visszahanyatlak a régi tepszedésbe és az új századot ki tudja minő állapotban fogja megérni.

Nem úgy urak, ha megteremtették ezen életre való intézményt, most már ne álljatok félre, mert ti magatok is megbánnátok ezt, ha kedvenc alkotástok rombadóltt kellene megérnetek. Még ha aggok, munkában kifáradtak volnátok, amde fiatal hév, tetterő duzzasztja ereiteket és a kényelemnek ilyen nagy áldozatot hozni nem szabad, megállani helyeteken, hová a közbizalom emelt, hol semmi gáncs, csak elismerés illet, polgári kötelesség.

Hadd tartassék meg mielőbb az a közgyűlés s maradjon minden úgy, ahogy van, mert úgy van az a legjobban. Meggyőződésünk, hogy ez a hite minden jóra való nagyenyedi polgártársunknak!

Vallásos nevelésünk az elemi népiskolában.

Irta: Szabó Gyula.

"Kis kacsóid összetéve szépen
Imádkozzál édes gyermekem!"
T o m p a.

(Vége.)

A „Vízözön“-nél különösen hangsúlyozni kell Noe kegyes háliját, midőn kiszabadult a bárkából: „oltárt emelt“ és háliját adott Istennek, ki megtartotta és megszabadította. Így kell cselekednünk nekünk is, midőn egy nagy betegségből, vagy valami nagy nyomorúságból Isten kiszabadít.

A „Babel tornya“ igen alkalmas annak felfogására, hogy az emberek — kik ugyanazon egy atyának gyermekei s így egymással testvérek — miért beszélnek különböző nyelveken; de másfelől azt is ki kell emelni, hogy így hiszul meg minden munkánk, ha arra ki nem kérjük Isten segedelmét.

„Ábrahám áldozata“ az önzetlenség és Isten iránti feltétlen engedelmség érzékeltetésére kitűnő elbeszélés. „Ábrahám és Melkisédek“ története a rokoni szeretet s a papi bér szükségességére szintén felhasználható, és éppen most, midőn gyakran még az édes testvérek is úgy elhidegülnek egymástól, midőn sok helyt az egyházi adót, papbért csak exekucióval, vagy éppen sehogy sem lehet behajtani, nem felesleges munka már a gyermekkel megismertetni egy rokonait, mint egyháza és papja iránti kötelességeit.

„Izsák házassága“ szintén két szempontból fontos: milyen a jó és hű szolga és milyennek kell lenni egy

jó feleségnek. Eliezer mintaképe örök időkre a hű szolgának és az ő könyörgése: „Akit Izsáknak feleségül rendeltél, cselekedjed Uram, hogy az a leány, ha vizet kerek tőle, ne csak nekem hajtsa meg korsóját, hanem tevéimet is itassa meg“ . . . mindig utmutatásul szolgál arra, hogy milyen leányból lesz a munkás háziasszony, a jó feleség.

„Jákób fiai“-nál a testvéri szeretetlenséget, irigységet; a jó magaviselet jutalmát József magas méltóságában, az igaz testvéri és gyermeki szeretetet József példájában gyönyörűen és meghatóan lehet ecsetelni, csak szívből kell szólni a kis ártatlan szívekhez.

„Mózes megmenekülése“ által szemléltessük az isteni gondviselés csodás utait, hogy: „akit az Úr meg akar tartani, el nem vesz.“ A „törvényadás“-t a tiz parancsolattal; a zsidók visszatérését Egyiptomból s még lehet néhányat választani, de mindig csak olyat, melyből valami erkölcsi tanulság vonható le.

Az egész zsidó történelmet — nézetem szerint — nincs miért az elemi iskola keretében végig tanítani. Hanem aztán annál többet az újszövetségből.

Az én eljárásom a hitoktatásban a következő:

Az első osztályban vallásos versikeket, esteli, reggeli étel előtti és utáni kis imákat, a Miatyánkot, a hiszek egyet tanítom. A második osztályban az ószövetségi történetekből, folytatólag a harmadik osztályban is, de már itt kezdem az újszövetségi történeteket is közbekeze. Karácsony felé a Jézus születése, csodálatos megmenekülése Herodes kegyetlen haragjától (itt hivatkozni kell Mózes megmenekülésére, s ezáltal több oldalról szemléltetni az isteni gondviselést). A különböző ünnepek jelentőségei kapcsolatosan Jézus élettörténetének nevezetesebb eseményeivel, húsvét felé Jézus elfogatása, kinszenvedése, halála (nagypéntek), feltámadása (húsvét), mennybemenetele (áldozásünnep), a szentlélek kitöltése (pünkösöd) tárgyalandók.

A negyedik, ötödik, hatodik osztályban az újszövetségi történetek egész terjedelmükben előadandók, közbekeze egy-egy dicséret vagy zsoltár betanításával. Az ismétlődő iskolában van aztán helye a felekezeti kátenának, dogmának.

Az újszövetségi történetekben szintén igen szépen lehet egyes példázataiból Jézusnak a legszebb vallás-erkölcsi igazságokat szemléltetve levonni. A „gazdag és Lázár“ parabolájából a szívtelenség; a „bűnbánó“-ben az erős hit; a „könyörülő samaritanus“-ban a felebaráti szeretet és kötelesség példái vannak látva. A „magvető“ a tanító, „külömbféle földek“ a tanítványok sokféleségét ábrázolják; a „tékozló fiu“-ban felségesen lehet szemléltetni Isten irgalmasságát és szeretetét a megtérő bűnös ember iránt.

Csak hogy amint előre bocsátottam, az eltanítandó részt gondosan át tanulmányozzuk; értelmesen, a gyermekek fejlettségéhez mérten, szívhez szólóan kell elbeszélni egyszer, kétszer, háromszor is, azután egy jobb növényekkel, később mindenikkel el kell mondani, folyton bátorítva, dicsérve azt, aki jól elmondja, hogy ezáltal a gyengébbek is ambitionálva legyenek. Egy szóval lelket öntsünk tanításunkba és a siker nem marad el.

De nem úgy, ahogy iskolámban láttam egyik lelkésztől akadozva elmondani, mogorván, fad képpel egy történe-

tet, aztán feladni: „a jövő órára tanuljátok meg, mert aki nem tudja, kikap!“ Aztán egyik gyereknek, mert nem tudta elmondani, olyat sújtott a tenyerébe egy bogos vesszővel, hogy menten kicsordult a vére; a paraszt pedig azon véresen elhurcolta gyermekét az esperes urhoz, kérve, hogy mentse fel gyermekét a vallás-tanulás alól. Így nem lehet, nem szabad sem a vallást, sem semmit tanítani. Szeretet melege hassa át tanításunkat, amint mondám, érezzük és érezzessük (de ne vesszővel) azt az igazságot, erkölcsi törvényt, melyet le akarunk vonni és a gyermek lelkében is felébreszteni. Felébreszteni, — mondom — mert meg van az minden szívben, csak szunyad. Tökéletes igaza van Rousseau-nak: „Az Isten kezéből minden tökéletesen kerül ki, csak azután az emberek kezén romlik el.“

Ezekben vázoltam nekünk hitoktatóknak kötelességünket és eljárásunkat a vallás-erkölcsi nevelés körül az elemi népiskolában. Szóljak még egy pár szót magunkról néptanítókról is.

Nekünk néptanítóknak szent kötelességünk mindenben kezükre lenni a hitoktató lelkes uraknak a vallás-erkölcsi nevelés körül. Ezt pedig nem úgy értem, ahogy igen sok felekezeti iskolában csinálják, t. i. a főtiszteleendő vagy nagytiszteletű ur felhagy 8—10 kérdést a katedéből s a tanítónak kötelessége a nebulókkal bema-goltatni, mert ha nem, a nebulo a virgácsból, a tanító a gorombaságból bő osztaleket kap. Nem, távolról sem gondolok erre.

Hanem igen is kötelességünk minden egyes tantárgy-nál s ez, a számtan kivételével, mindenükél lehetséges, a vallás-erkölcsi szempontokat kiemelni, a gyermekekkel érzékeltetni és levonni. Egy hivatása magaslatán álló népnevelőnek nem szabad hogy semmi kicsinyesség kikerülje figyelmét, ami a szív és kedély nemesítésére felhasználható. A terményrajz, természettan, történelem tanításánál, egy kirándulás alkalmával a szabadban, ha a mi tanításunk nem robot-, napszám-munka, igen-igen sokat tehetünk a vallás-erkölcsi érzés kifejlesztésére, s ha ezt kifejlesztettük növendékeink szívében, ne feltűnik az elromlás, mindig úgy fog az a kisértővel szemben felelni, mint József Potifárnak: „Miért cselekedném a bűnt, mikor utalom azt?“

Amiképpen a templom a felnőttek iskolája: úgy az iskola a kicsinyek temploma. A pap a felnőttek tanítója, a tanító a kicsinyek papja. Lelkes és tanító munkatársak. Ha nem fessegetjük a rangkülömböset, ha nem magas „leereszkedéssel“, hanem őszinte, nyílt szívvel fogunk kezét az új nemzedék vallás-erkölcsi nevelésére és nem „tanítására“, ezt ujjolag kívánom hangoztatni; ha nem érzékenykedünk, ha nem felekezetieskedünk, hanem ragaszkodunk egyedül csak a keresztyén vallás sarkalatos igazságához: „szerecs a te uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, minden erődből; szerecs a te felebarátodat, mint ten magadat.“ Ha nem fessegetjük azt, hogy kereszttel, vagy keresztt nélkül kell imádkozni; ha nem kérdezzük a farizeussal: „kicsoda az én felebarátom?“ hanem imádkoztatjuk úgy a kis ártatlanokat, ahogy a költő pap mondja: „Kis kacsóid összetéve szépen, imádkozzál kis gyermekem.“ Ha kifejlesztjük a zsenge szívekben a könyörület, a részvét, a jótétemény iránti érzéket, tudni fogja az: kicsoda az ő felebarátja, minden körülmények között.

A tüzoltók egyszerre megszűntek érdeklődés tárgyává lenni. A terebesi publikum, amely eszeveszettül kapott minden dolgon, ami új, minden figyelmével, érdeklődésével egyenesen a „Terebesi Agg Honvédek Egyesülete“ felé fordult.

Kivonulásaik alkalmával, amely dobszó, recsegő kúrt-hang és harsány vezénylő szavak mellett történt, a város egész ifjúsága őket, csak őket kísérte.

Büszkén lépegettek a deli agg harcosok. Egy rongyos nemzeti színű zászlót vittek elől, amelyről az a hír volt elterjedve, hogy Fabula Mihály saját élete kockázatásával mentette meg azt Moóról, hol derekára csavarva szökött vele keresztül a gyilkos sortűz között, melyet az embertelen császári csapatok bocsátottak rá.

A tüzoltókat majd megütötte a guta mérgükben.

Legutóbbi majálisukat ötven forint deficcitl zárták le. Ellenben a „T. A. H. E.“ (Terebesi Agg Honvédek Egyesülete) kétszáz forint tiszta jövedelmet produkált a városi nagy erdőben ugyanaz nap rendezett kontra-majálisából.

Ez a kudarcz amennyire lehűtötte a tüzoltó-egylet tagjait, épp oly mértékben emelte a Fabula Mihály és agg honvéd társai önértétét. S még egy következménye lett: az aggharcosok testülete minden kivonulásnál szemlátomást szaporodni, a tüzoltó testület pedig ugyanoly mértékben apadni kezdett.

Mintha csak a regubeli események ujhodtak volna meg: a negyven évvel ezelőtt véres csatákban elhullott hős honvédek egyszerre, mesésen, meglepetésszerűen, de sőt megdöbbentően fenséges módon kezdtek fel-

támadni sirjaikból. De sőt mintha csak a Lethe vizében fürödtek volna meg: pompás fekete bajusz, szakáll, dus hajzat éppén oly megszokott látvány lett az agg honvédek zárkózott, hideg és méltóságos sorfalai között, mint az ősz hajzat, meggömbült hát, jelei a valóságos aggságnak, öregségnek.

És csodálatos, hogy ifja-öregje, mindannyi hiteles honvéd-igazolványval rendelkezett.

Mire a farsangi idő bekövetkezett, a „T. A. H. E.“ éppén hatvan tagot számlált.

Ilyen körülmények között a „T. A. H. E.“ egy fényes bált rendezett, melyre lelkes, sőt harcias hangon hívta föl a publikum figyelmét. Kimondták, hogy a cél nem kevesebb, mint az egyesület tagjainak fényes téli egyenruházattal való ellátása. Hazáruólónak jeleztek mindazokat, akik a bálban meg nem jelennek; nagy hazafiaknak azokat, akik a bejéppő díjon még felül is fizetnek.

A nemzeti színű szegélyvel ellátott plakátok, a követelő hang, mely a harcias természetű egylethez pompásul illett, botrányos hatást értek el. Minden jegy kétszer lett eladva, vagyis a derék egyesület nem jött zavarba azon, hogy a jegyek a bál előtt egy héttel mind elkelték, hanem újból nyomtatott jegyeket s azokat is mind eladta.

Igy történhetett csak meg az, ami a „T. A. H. E.“ eme fényes sikerü, de utolsó bálján megtörtént.

Bodó Gábor, a sánta puskaműves — a Fabula Mihály hadi és fegyvertényeinek korona-tanúja, aki ezuttal néhány agghonvéd segélyével a termet valóságos erzenállá változtatta át, megrakva a falakat kardokkal, puskákkal, lándzsákkal és mordályokkal — annyira

meg volt elégedve magával, hogy a bál estéjén már csaknem tökrészeg volt a diadalalmortól s még inkább a pénztári főlöleg rovására hozott bortól.

Ott ténfergett elé és hátra a bálterem közepén, mindenkibe bele fogózkodott, leggyakrabban a város polgármesterét tüntette ki megszólításával.

Jöttek szép uri asszonyok, leányok, díszes selyem ruhában. Bodó Gábor, a puskaműves, korhű egyenruhájában, mint Lenkey huszár, mindenkinek bemutatkozott. Am a borgóz, mely a szabadságharcz eme nagy alakjának megjelenését fatumszerűleg kísérte, oly idioszinkrátiával töltötte el a gyöngédebb nemet, hogy többen főfájásról, elmenetelről kezdtek beszélgetni.

A rendezőség Bodó Gábor puskaműves nyomában, emez pedig elemében volt. Kérték, mint egy angyalt, hogy menjen háza. Nem tágitott. Fenyegették, hogy kilöki. Azt szeretné ő látni, a piskii hős, Bem apó kegyencze!

Végre is Fabula Mihálynak, a „T. A. H. E.“ főparancsnokának a közbelépése vált szükségessé. Ez méltósággteljesen lépett oda a részeg puskaműveshez és így szól:

— Én parancsolom, volt őrmestered, hogy hagyj éi azonnal a termet. Érted!?

— Te... te... te... mersz — dadogá az önértetes ember akadozó nyelvel.

Fabula Mihály intett és ez intésre négy fiatalos agg honvéd villámgyorsan vállra vette a szabadságharcz leittasodott nagy alakját és mint gyorszállítmányt el-továbbította.

E sajnálatos incidens legkevésbé sem zavarta meg a báli közönséget. Mint ahogy a helyi lap megírta: kétszáz pár vette fel a táncot a második négyesben.

Ha ily sz
lás-erkölcsi
melynek ha
kisében, él
beriség me
a durva rea
Ez legye
végzélja!

Kolozsvár
13-ik szám
általános
ger-féle bor
A Gyulafeh
de alapjába
ellenőriző b
ennek sárga
polczra allit
czelnai urad

Nem száu
tag valótlan
kevésbé an
kozni, csak
midőn a vá
rövid megje

Balogh D
bizottságnak
Bürger-féle
nem hogy a
volna és ho
ő tudja kine
Balogh Dezs
forum, mint
Balogh Dezs
menő vásár
gunk részér
teni az igaz

Végtelenü
nak azon ré
ébersége g
borellenőriz
Gál Lajos az
zottságot an
igy éberség
amint hogy
bizottságba é
bált szakféri

Egyáltalán
ben ügybuzg
tot teszen a
lyett ilyen va
hanemhát ez
dának azon
ítélkezett le
Ennyit és ne
gyezni X. Y.

A jó kedv t
egyenruhájá

Hanem . .
volt az, miko
mikor a va
hallgatta a v
kozásokban g
köszöntőjét, s
zött különös
csak egy fel
önmagából ki
hályt fenyege

— Megmon
csaló! . . . S
Nekem se a
szénapadlásr
tört el a fél
dom ki az ig
letben, aki
És ezt bec
Gábor!

Ez a lelepl

A dühöngő
varon lévő ú
zánodva a s
kimászott és
ügygyel-bajjal
. . . A szón
hang. A bali
rebesi Agg H
kintelyre ver
ból, melybe a

Ha ily szellemben vezetjük az elemi iskolában a vallás-erkölcsi nevelést, nemsokára eljön az a jobb kor, melynek hajnala már kezd derengeni; midőn az érzékiségben, élvezetekben kifáradott, megcsömörlött emberiség megtér s ismét az idealismus kerekedik felül a durva realizmuson.

Ez legyen minden néptanítónak ohaja, törekvése, végcélja!

Egy kis igazság.

Kolozsvári laptársunk az „Ellenzék” folyó évi 13-ik számának „Közönség köréből” rovatában az általánosan ismert, immáron jogerősen lejártatott Bürger-féle borhamisítási ügygel foglalkozik X. Y. Z. ur. A Gyulafehérvárt keltezett közlemény súlyosnak látszó, de alapjában neveltséges vádakát támaszt az eljáró bollenőriző bizottság egyik tagja, Balogh Dezső ellen és ennek sárga földig való lenyomásával akarja magas polczra állítani Gál Lajost, a Gróf Teleky Géza felelősen uradalom intézőjét.

Nem szándékunk tulságos súlyt tulajdonítani a vastag valótlanságokat tartalmazó közleménynek, s még kevésbé annak ismeretlen írójával polemizálni, csakis valódi értékére akarjuk azt leszállítani, midőn a vármegye olvasó közönsége előtt arra egy pár rövid megjegyzést teszünk.

Balogh Dezső egyik legbuzgóbb tagja a bollenőriző bizottságnak és biztos tudomásunk van róla, hogy a Bürger-féle esetben a legnagyobb animozitással járt el, nem hogy azt eltussolni, vagy meghusítani igyekezett volna és hogy ez így van s nem mint X. Y. Z. ur — ő tudja kinek informatioja alapján — állítja, arra nézve Balogh Dezső kezében írott bizonyíték van, nem kisebb fórum, mint a bollenőriző bizottság részéről! Hogy Balogh Dezső mit szándékozik tenni e rágalom számba menő vádaskodással szemben, nem tudjuk, de a magunk részéről ennyit szükségesnek tartottunk kijelenteni az igazság érdekében.

Végtelenül nevetséges X. Y. Z. ur megnyilatkozásának azon része is, mely kijelenti, hogy csak Gál Lajos ébersége gátolta meg, hogy a megyei intéző körök a bollenőriző bizottságot saját képükre teremtsék meg! Gál Lajos azon bizottságnak, mely a bollenőriző bizottságot annak idején megválasztotta, nem is tagja és így éberségét ez alkalommal nem is érvényesíthette, amint hogy arra egyáltalán szükség sem volt, mert a bizottságba épen az intéző körök ajánlatára mind kipróbált szakférjak választottak.

Egyáltalán azt hisszük, hogy Gál Lajosnak, a különben ügybuzgó derék intézőnek, nem valami jó szolgáltatást tesz az ama bizonyos X. Y. Z. ur, midőn tekintélyt ilyen valótlanságok összehordásával akarja emelni, hanemhát ez nem a mi dolgunk, valamint a vádaskodásnak azon absurdum része sem, mely az ügyben ítéltékett legfelsőbb fórumot vádolja részrehajlásra. Ennyit és nem többet tartottunk szükségesnek megjegyezni X. Y. Z. ur vádaskodásaira!

A jó kedv toronymagasságig nőtt. Fabula Mihály korhű egyenruhájában boldogabb volt, mint valaha.

Hanem... Na igen, annál kellemetlenebb jelenet volt az, mikor a bál szünet idején, a nagy étteremben, mikor a vacsorázó asztaltársaság néma figyelemmel hallgatta a város polgármesterének történelmi vonatkozásokban gazdag, hasonlatokban megragadó pohárköszöntőjét, amelyben a névtelen hősöket és ezek között különösen Fabula Mihályt dicsőítette, egyszerre csak egy feldult arcú alak rohant be a terembe, aki önmagából kikelve, így ordított fel, öklével Fabula Mihályt fenyegetve:

— Megmondok mindent! Fabula Mihály gazember, csaló!... Sohase volt honvéd! Sem ő, sem én!... Nekem se az ágyugolyó vitte el a lábamat, hanem a szénapadlásról estem le gyerekkoromban... Akkor tört el a fél lábam... Schwindli az egész; én mondom ki az igazat! Nincsen két olyan tag az egész egyletben, aki negyvennyolczban honvéd lett volna... És ezt becsületesen mondom önöknek: én, Bodó Gábor!

Ez a leleplezés kínos szenzációt keltett a teremben. A dühögő embert, kit agg honvéd kartársai az udvaron lévő üres istállóba zártak be, de aki később kijózanodva a szénapadlásra keresztül valahogyan mégis kimászott és úgy jutott el ideig, alig lehetett nagy ügygyel-bajjal kituszkolni a teremből.

... A szónokló polgármester ajkán is megfagyott a hang. A bál közönség kedvetlenül oszlott szét. A „Terrebi Agg Honvédek Egyesülete” azóta se tudott tekintélyre vergődni és kimászni abból a czudar hiúrból, melybe a berugott puskaműves leleplezése sodorta.

Vegyes hírek.

— **Kérjük t. olvasóinkat hátralekös előfizetéseik gyors beküldésére.**

— **Szász Domokos emlékezete Vizaknán.** Mint Vizaknáról értesítenek, Szász Domokos ref. püspök halála az ottani ref. egyházat is mélyen, fájdalmasan érintette. A gyászhir megérkezése az egyháztanács azonnal gyűlést hívott össze, melyen egyhangulag elhatározták, hogy 1. az egyházat ért csapás fölött jegyzőkönyvben kifejezi fájdalmát, 2. az egyház-község a temetésen papja által képviselteti magát, 3. részvétíratot intéz az elhunyt özvegyéhez és 4. január 15-én gyász-istentiszteletet tart. A templomi ünnepély vasárnap nagyszámu közönség jelenlétében igen szépen folyt le. Az alkalmi emlékszóval Borbáth Pál lelkész mondotta, megindító, szívhez szóló szavakban emelve ki a nagy halott életének kiváló jelentőségét.

— **Dr. Ebergényi Sándor** főispáni titkár, lapunk főmunkatársa, három heti súlyos betegségéből felépült és barátainak, tisztelőinek örömeire újból megkezdte munkálkodását úgy hivatalában, mint a sajtóban, mit olvasóink érdekében is örömmel regisztrálunk.

— **Szegény tanulók segítése Zalatnán.** Mint most értesülünk, mult év december havában a zalatnai, immáron 12 éve működő jótékony egyesület 22 szegénysorsu tanulót ruházott fel 120 ft értékben. Az aktus egy kis ünnepélyvel volt egybekötve. Wenecek Mihályné elnökő házánál gyűltek össze a jótékony nemtők, hova a 22 növendéket tanítóik vezették s az elnökő meleg szavak kíséretében osztotta ki közöttük az adományokat. Ezután Montáni Gyula gör. kel. főesperes ecsetelte az egyesület jótékonyát, hálaára intvén a növendékeket. Az egyesület mozgalmát indította, hogy a farsangon a jótékony cél szolgálatára egy táncmulatságot rendezzen, mely mozgalom már is a legjobb reményekkel kecsegtet.

— **Kinek van ez idő szerint legjobb dolga Nagy-Enyeden?** Kétségtelenül és minden bizonyítással Szász nének, a városi leányiskola érdemes (?) szolgájának, ha figyelemre méltatjuk a következő és hosszú időn át észlelt tényeket. Tisztességes fizetést huz és az iskola épületben megfelelő természetbeli lakást és legnagyobb valószínűséggel ingyen fűtést élvez. Mindezen javadalmakkal szemben — nem ugyan kötelességszerűleg, — de tényleg gorombáskodik a növendékekkel, felesel a tanítóikkal, befut a tantermekbe ha jönnek látja, fűtetlenül hagyja azokat, ha guszta vagy hozza magával, ellenben nem emel kifogást, ha a tűzifa felhozást és tüzzrakást maguk a növendékek végzik, ha fázni nem akarnak. A tantermekben hol takarít, hol nem, valószínűleg azon álláspontra helyezkedvén, hogy a hol annyi leány növendék van, maguk is elvégezhetnék legalább nagyobb gyakorlatot szereznek. A tisztántartás szempontjából szintén hozzátartozó bizonyos hely — naturalia non sunt turpia — egyszerűen megközelíthetetlen ronda állapotban leledzik stb. stb. Szóval fizetését felig-meddig ingyen huzza, lakását érdemtelenül élvez. Nem tudjuk minő rejtett érdemei vannak a jó asszonyságnak a tanügy terén, de azt látjuk, hosszú időn át tapasztaljuk, hogy neki mindez eltűnik, épen azért ezen üzelmeknek is méltán nevezhető eljárásra bátrak vagyunk az illetékes körök, — első sorban a szintén bentlakó igazgató tanító és az igazgatónő figyelmét felhívni!

— **Táncmulatság Tövisen.** A tövisi ifjuság dr. Boér Jenő, Butyka Lajos, Csató Ferencz, Diamánt Sámuel, Inceffy Albert, Klein Mihály, Krengel Sándor, Löwe Sámuel, Nagy Lajos, Salamon Dávid, Salamon Hermán, Salamon Simon, Szász József és Székelyhidi Gerő védnökségével és Pap László elnöke mellett ez év február hó 11-én Tövisen az „Oroszlán” szálloda nagytermében „Ifjusági bál”-t rendez, melynek tiszta jövedelme a község utcáin felállítandó lámpák beszerzésére fog fordítatni. A meghívók szétküldése most van folyamatban s mi ez utón is felhívjuk a közönség figyelmét a kitűnőnek ígérkező mulatságra.

— **Szarvas által megtámadott hajtók.** Szokatlan dolog történt a minap Steyregben, Felső-Ausztriában tartott hajtóvadászaton. Három hajtó néhány szarvast zavart föl, melyek kiugrottak a sűrűből, de egyszerre csak visszafordultak a hajtók ellen. Az erős szarvas az egyik hajtót agancsaira kapta, egy darabig magával vitte és aztán a földre dobta. A hajtónak a nadrágja eközben végig fölhasadt, de szerencséjére nem sérült meg. A másik hajtó egy fiatal gyerek volt, akit a szarvas legázolt, aztán a harmadik hajtó ellen fordult, a földre teperte és agancsaival kegyetlenül megdolgozta. A dühös vad, amikor a hajtón is kitöltötte boszuját, visszafutott a sűrűbe és elmenekült.

— **Diorama.** Élvezetes látivalok vonzzák pár nap óta a közönséget estvéként a Knobloch-féle kávéház elzárt helyiségébe. Igen ügyesen összeállított diorámában láthatók ott a világ összes nevezetesebb

helyei, városok, épületek, tájképek, úgy hogy a kinek erszénye nem enged meg nagyobb utazásokat, pár krajczárért minden estve más-más ország, vagy világ-részben gyönyörködhetik. Az élvezetes és egyszersmind tanulságos látványosságot ajánljuk a közönség figyelmébe.

— **Parlament melléknévek.** A képviselőházban azelőtt is volt, most is van sok oly melléknév, mely az idők folyamán ráragadt a képviselőkre. Ezek leg-többjének szerzőjét nem ismerik. Deák Ferencz „az öreg ur” volt mindenki szemében, Kemény János báró „a fejedelem”, Baross Gábor a „vasminiszter”, Urbanovszky „Ucsu”, az öreg Janicsary, aki a második korelnöke a Háznak, „Aga”, Zichy Jenő „ipargróf”, Jókai pedig most is „Móricz bácsi”, mikor már nem képviselő, valamint ha „Zsigó bácsit” emlit valaki, mindenki tudja, hogy az öreg Ivánka Zsigmondról van szó, aki régesrég nem tagja a Háznak, a karzatra sem jár már, melynek pedig legbuzgóbb látogatója volt. E nevek hozzátapadtak észrevétlenül az emberhez. Több efféle név szerzője is ismeretes. Tisza Kálmánt a hetvenes években, mikor először csinálta meg a gazdasági kiegyezést, Szemere Miklós egy költeményében „geszti viperának” nevezte el s ez a név sokáig közkeletű volt az ellenzéki lapokban; később Mikszáth Kálmán révén „generális” lett a melléknéve, végül lemondásakor ő maga nevezte magát „közlegény”-nek; mott ez a közkeletű, Helfy Ignácot „Kossuth palatinusának” Ágai Adolf nevezte el, Szilágyi Dezsőt „nagy cséplőgép”-nek Csáky Albin gróf, Tisza Istvánt és az Andrássyakat „Herbertek”-nek Károlyi Gábor gróf, Pulszky Ferencz „vén csatáló”-nak magát nevezte el, „Trefort kalapácsa” néven Zimándy Ignácot ismerték, mert egy képviselőházi beszédében ennek mondotta magát. Fejérváry „hős czinczér”-nek Ugron Gábor nevezte el. Eötvös Károlyt „szögám”-nak Mikszáth Kálmán, Csátár Zsigát „sün”-nek Sebők Zsigmond egy képviselőházi karczolatában, Hock Jánost „felbemaradt püspök”-nek Gajári Ödön és mindenki tudja, kiről van szó, hárról beszélnek, aki a Czukor-utcában született, mert Podmaniczky báró kezdte így egyszer: „Ez is a Czukor-utcában születtem...”; ez a mondása halhatatlanná lett. Boldogult Kemény Gábor báró melléknéve volt az „időjós”, mert egy ízben biztosította a királyt a szép időről, Széchenyi Pál grófé „Kiszi hand Pál”, mert mikor a boldogult trónörökös az 1885-öki kiállítás megnyitotta, Széchenyi gróf akkor a földmívelési miniszter, kezét csókolta neki. Meszlényi Lajos „Lulu”, Andrássy Gyula gróf „Duczi gróf”, Krajcsik Ferencz volt a „nagy alvó”. Az „általa beszéltek” azt jelentette, hogy Buffly báró beszél, noha most az obstrukció jelszava az, hogy „általa nem beszéltek többé”. A nyolczvaas években nagyon népszerű volt „Kontós Pali”, a kibeu Röth Pál képviselő rejtett s kívül az a baleset történt, hogy a mandátuma helyett a kortes-számlát találta benyújtani a Háznak. Végül emlékezünk meg Madarász Józsefről, a Ház derek korelnökéről, a kinek „Madarász apó” a neve és mindenkinek kedves Józsi „bácsija”, ki azonban már valószínűleg torokig van a korelnökség kellemetlenségeivel és kedvelt hívei tökéletlenségeivel.

— **Szerencsés választást** ejtett a gróf Esterházy Géza fele cognacgyár részvénytársaság azelőtt hat hónappal, vezérigazgatójává választván a szakkörökben általán tekintély gyanánt elismert Sárkány Arnold pestmegyei virilis földbirtokost. Az új vezérigazgató minden ízében modern ember, állásának elfoglalása után pár héttel külföldre utazott, tanulmányozandó a cognac-ipar terén előfordult haladásokat. A Franciaországban látott újítások és az Angliában a szagképek körül tapasztalt javítások és új alkotások arra bírták Sárkány urat, hogy a vezetése alatti gyárat új, angol gépekkel lássa el és a gyártást teljesen új modern alapokra fektesse. A megfelelő munkálatok immár befejeztétvén, az Esterházy-gyár a legmagasabb színvonalra emelkedett s a már is mutatkozó eredmény már most is igazolja, hogy a gyár vezetése tényleg szakavatott és hozzá értő kezekbe került.

Szerkesztői izenetek.

„Rózsa” Budapest. Nyugtassa meg Nagysád háborgó lelkületét, mert Pakots József csak pihen, vagy mondjuk ki magyarul röstökedik, de korántsem szünet meg lapunk munkatársa lenni.

G. D. Tövis. Szives és köszönettel fogadott tudósítása lapunk zártakor, tehát elkésve érkezvén, azt a jövő számba osztottuk be.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALÁN

Kiadó:

Nagyenyedi Könyvnyomda és Papírárgyár részvénytársaság.

Nyomatott a Nagyenyedi Könyvnyomda és Papírárgyár részvénytársaság könyvnyomdájában.

Nyílt tér.

(E rovatban közöltékét nem vállal felelősséget a szerk.)

Alulírott mindazon rágalmakat, melyekkel idős Tomaj Pál ur családját megsértettem, mint teljesen alaptalanokat, ezennel visszavonom és a nyilvánosság előtt ez uton is bocsánatot kérek a családtól.

Czeitner András.

Egy kis
kézi könyvtár,
jó magyar és német művek,
olcsó áron eladó.
Bővebbet e lap kiadóhivatala.

1692 1-1

Sz. 44-899.

közig.

Pályázati hirdetmény.

Lemondás folytán üresedésbe jött bucsumi és muskai (alsóféhermege) aljegyzői állásokra pályázatot hirdetek s felhívom mindazokat, kik ezen állásra pályázni kívánnak, szabályszerűen felszerelt folyamodványaikát — megjelölve, hogy mely községbe pályáznak — ide f. évi **január 31-ig** adják be.

A bucsumi aljegyző fizetése 300 frt és 30 frt lakpénz.

Miután pedig anyakönyvvezetéssel is meg lesz bízva, 200 frt külön tiszteletdíjban részesítetik.

A muskai aljegyző Muska székhelyvel külön anyakönyvi kerületet képez, fizetése 400 frt és Muska községtől 100 frt.

Addig, míg esetleg ezen aljegyzői állások

önálló jegyzőséggé alakíttatnának át, a felügyelet és ügybeosztást — az anyakönyvi teendőket kivéve — a bucsumi körjegyző gyakorolja.

A választás a bucsumi aljegyzői állásra Bucsumban f. évi február hó 1-én d. e. 10 órakor, a muskai aljegyzői állásra a választás Muskán f. évi február hó 7-én d. e. 10 órakor fog megtartatni.

A megválasztott köteles állását azonnal elfoglalni.

A verespataki járás főszolgabirájától.

Verespatakon, 1899. január 14-én.

Imreh Károly

főszolgabíró.

1690 1-1

Sz. 2839-898. tkvi.

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbírósság mint telexkönyvi hatóság által Bótyein Tódorné által képviselt Bótyein Juon Györgynek és Palágyiának Tyorán Nicolae elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 32 frt 34 kr tőke hátralék, valamint jelenlegi 5 frt 65 kr és a még felmerülő költségek kielégítése végett végrehajtást szenvedőnek a felső-orbói 126. sz. tkvben A + 1-11. r. sz. ez idő szerint Tyorán Nicolaj és neje nevében álló ingatlanokra 400 frt megállapított kikiáltási árban elrendeltetik. Az árverés 1899. évi **február hó 20-ik** napján d. e. 10 órakor Felső-Orbó községben fog megtartatni.

Árverezni szándékozók, végrehajtató kivételével, tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre váltva után 3 egyenlő részletben, 15, 30, 45 nap alatt, minden vételári részlet után az árverés napjától 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. járásbírósság mint telexkönyvi hatóságnál és Felső-Orbó község elöljáróságánál tekinthetők meg.

Az elrendelt árverés a fentirt telexkönyvben feljegyeztetni, végre az árverési hirdetmény törvényszabta módon közzététetni rendeltetik. Miről érdekeltek értesítetnek.

A kir. járásbírósság mint telexkönyvi hatóságtól

A kir. járásbíró hivatalos távollétében

Vincenti,

kir. aljárásbíró.

1689 1-1

Sz. 3047-1898 tkvi.

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbírósság mint telexkönyvi hatóság által Deák Aurélnak Filimon Juon, Filimon Juon Petru és Szávéta elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 394 frt tőke, ennek 1898 évi január hó 28-ik napjától járó 5% kamatai, 87 frt 18 kr már megállapított, valamint jelenlegi 9 frt 65 kr és a még felmerülő költségek kielégítése végett végrehajtást szenvedőnek és pedig Filimon Juonnak a nyirmezzei 411. számú telexkönyvben A + 1-3, 5-S r. sz. alatti ingatlanra 257 frt; Filimon Petrunak a nyirmezzei 413. sz. tkvben A + 1-6, 8-18. r. sz. alatti fekvőre 232 frt és Filimon Szavétának a nyirmezzei 416. sz. tkvben 1, 3, 5. és 7. r. sz. a foglalt ingatlanaira 34 frt megállapított kikiáltási árban elrendeltetik.

Az árverés 1899. évi **február hó 24-ik** napján d. e. 10 órakor Nyirmezőn a községben fog megtartatni.

Árverezni szándékozók, végrehajtató kivételével, tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre váltva után 3 egyenlő részletben, 15, 30, 45 nap alatt, minden vételári részlet után az árverés napjától 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság mint telexkönyvi hatóságnál és Nyirmező község elöljáróságánál tekinthetők meg.

Az elrendelt árverés a fentirt tkvben feljegyeztetni, végre az árverési hirdetmény törvényszabta módon közzététetni rendeltetik.

A kir. járásbírósság mint telexkönyvi hatóságtól.

Nagy-Enyed, 1898. június hó 15-én.

Csernátóni Vajda Péter,

kir. járásbíró.

1687 1-1

Fizetőképes
Osztálysorsjáték
al-elárusítók kerestetnek kedvező feltételek mellett.
Ajánlatok ezimzendők:
Általános Tudósító
hirdetési osztálya,
Budapest, VII., Erzsébet-körut 14.

1688 1-1

Könyvnyomda.

Könyvkötészet.

A NAGYENYEDI

KÖNYVNYOMDA ÉS PAPIRÁRUGYÁR

RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

könyvnyomdája rendkívül gazdag és modern felszerelésénél fogva képes minden hasonnemű vállalattal versenyezni úgy a munkák olcsó árai, mint azok izléses kiállítása tekintetében.

A főtérén levő üzleti irodájában iskolás gyermekek részére mindennemű **iskolai szerek**, papír, tinta, tintatartók, tollak, tollayekek, írónok, palatáblák, palavesszők, vonalzó, **rajzeszközök**, festékek, esetek, rajztáblák, rajztömbök, törölógummi, szivacsok, **könyvtáskák** stb. stb. kicsinyben és jutányos árak mellett szerezhetők be.

Megrendelések bárhol megjelenő **könyvekre, hírlapokra és folyóiratokra** elfogadtnak s pontosan teljesítetnek.

Elvállal mindennemű **könyvkötői** munkát is, s ezeket gyorsan, olcsó árban és pontos kivitelben szállítja.

A „Közérdek“

a megye egyetlen politikai lapja. Egyike a vidék legelterjedtebb lapjainak, s mint ilyen, **hirdetések közlésére kiválóan alkalmas.**

Aki tehát olcsón és biztos sikerrel akar hirdetni, forduljon bizalommal lapunk kiadóhivatalához.

Megrendelések elfogadtnak az üzleti irodában: Főtér 38. sz. a.
(Leányiskola épülete.)

Nyomtatványraktár.

Írószer-kereskedés.

Előfizetés

helyben házhoz
postán
Egész évre
Fél évre
Negyedévre

Hirdetés

□ centiméteren
dők és gyárosok k
ben re

Bélyegdíj

Nyílt tér

A béketár
dalmas köv
metlenségnek
szág. A lass
méket is b
toznak azok
elintézhető

A választ
kuriai bírás
előzékenység
tett törvényj
tesítését bizt
hogy egyutta
zék egyebek
a magyar
egyike, mely
zás után le
a czenyus les
nevjegyzeke
szenved-e na

Épp így a
melyet az eg
vett, de au
azonban a p
helyreállítás
ronától lefele
nata is, a bé
sulyosan ér
főkérdésbe e
lyek majdnem
Mert az elle
jára; úgy vis
helyzet ura,
békét csinál
A békeköt
gát kellene e
teti az ell
egyezés nem
kezdetben f
látták, hogy
önálló váunte
fentartása ál
natkozó for
felel s van i
nyező elfoga
A legnagyobb

(A magyar nép
A szolgaságtól
Az Athena
Levélárak
magyar föld
munkájához
visszavonulva
a természeté
A nép törté
könyvmoly, d
mely fotográ
kékje, más a
hegye, völgye
nem árad sz
kiván meg a
legjobban a
tatja. Hiába
ból ellesett f
az egész még
született dall
automata bes
hangzanak, d
viharzik beu
Íme az ok
tuk Benedek